

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

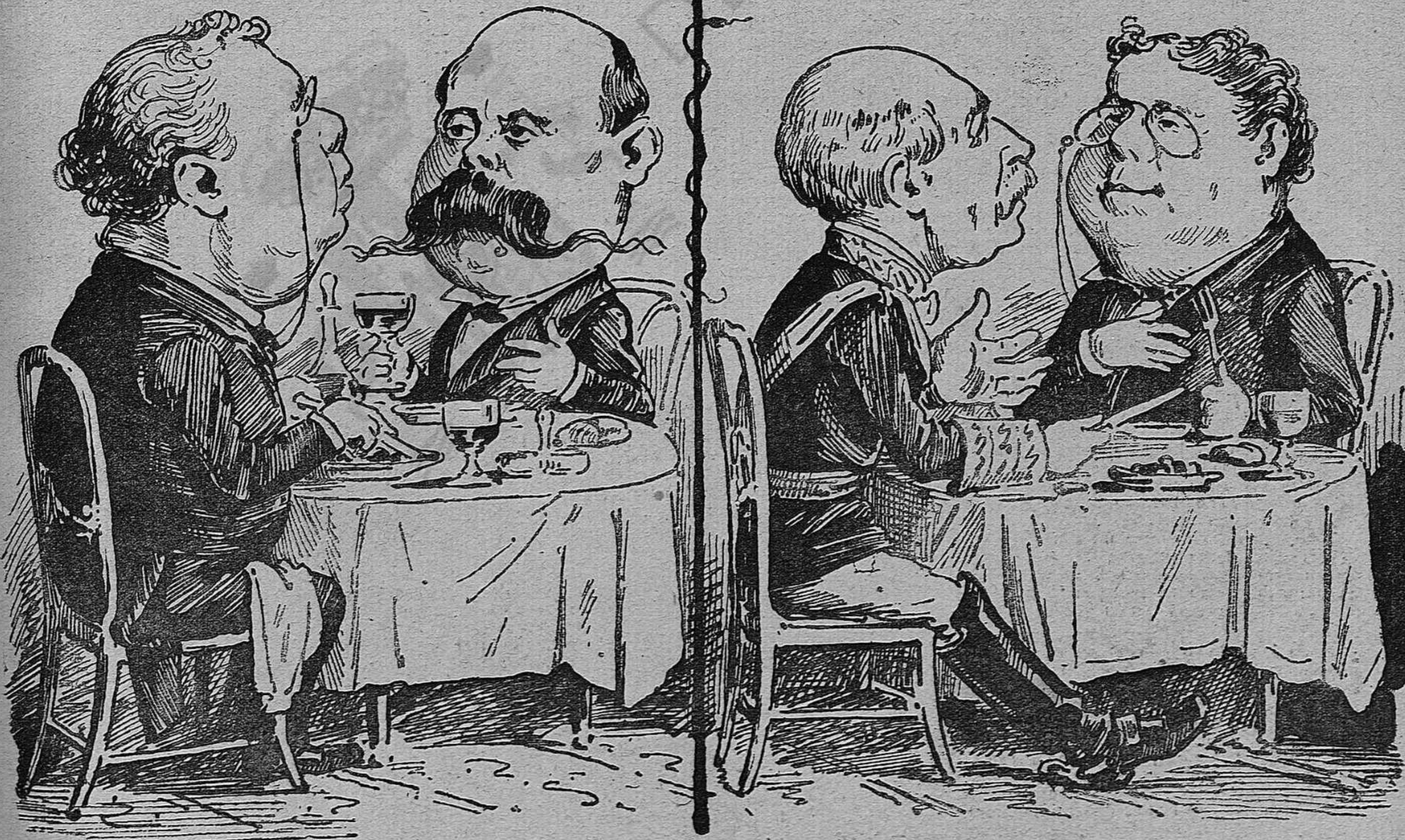
ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LOGOGRIFO.

Hôtel Biarritz.

Hôtel Biarritz

¿S' ha tornat republicá?

¿Continúa sent monárquich?

(La solució se donará en l' esmorsar próxim.)

FIRAS Y FESTAS.

REVISTA.

AS mateixas firas, las mateixas festas: las mateixas barracas de sempre: á la Rambla 'ls mateixos pals, los mateixos archs, los mateixos escuts, las mateixas gassas, los mateixos globos y las mateixas iluminacions.

Lo mateix Sr. Rius y Taulet posará ab la mateixa solemnitat de sempre unhas quantas primeras pedras, que si no son las mateixas dels altres anys serán de la mateixa pedrera; jo 'ls ho abono.

De manera que lo que se celebra á Barcelona no son las firas y festas de la Mercé, sino las firas y festas de la Monotonía.

Y á propósito de las primeras pedras.

Jo crech (ab perdó siga dit de tants homes ilustres, de tantas celebritats com encare esperan una columna, un pedestal ó bè una estàtua) jo crech que ja hi ha prou monuments projectats, que ja hi ha prou primeras pedras soterradas.

Es fins ridicul que cada any surtin unhas quantas ideas novas y que cada any s'enterrin las primeras pedras corresponents.

Si 's desenterressin y 's reunissen totas las primeras pedras enterradas fins are, sense que ningú s' haja recordat may més d' ellas, ja casi tindriam acabat un bon monument.

Aixis donchs, en lloch de posar primeras pedras novas, jo crech que seria millor que aquest any se 'n possessen unhas quantas de segonas, l' any que vé unhas quantas de terceras, y aixis, á pedra per any, los monuments en projecte avants d' estar construïts ja alcansarian la eternitat á que aspiran.

Sr. Rius y Taulet, si la idea l' hi agrada la pot pendre; l' hi regalo.

La veritat es que Barcelona no está per festas. En efecte: podém riure, ¡cóm las cosas ván tant bè!

Ja fá dos anys y mitj á la vora que menjém fusionistas, y 'l bou á l' ast es molt dur.

¡Y en quan á primeras pedras, no son malas las que aquest senyors nos fan posar al fetje!

Tarifas novas de la contribució y embarchs al canto ¡quina pedra més terrible!

Tractat de comers ab Fransa, y restabliment de la base quinta ¡un parell de pedras extretas del temple de l' Industria y tiradas al fetje dels productors y dels pobres obrers!

¡Y totas aquellas promesas que 'ns feyan avants de pujar? ¡Y totas aquellas esperansas que 'ns feyan concebir? Vaja, aixó ja no son pedras, sino rodas de molí ab las quals nos donavan la comunió.

Per aquest motiu, ab tantas pedras lo carro vá pèl pedregal.

Que si vá 'l carro pèl pedregal, vingan á Barcelona, vingan senyors forasters y ho trobaran.

Barcelona, á horas d' are está empestada de lladres y gent perduda. Los rellotjes se 'n ván de las butxacas com si tinguessen alas; los anells saltan dels dits com si fossen llagostos; los vehins deixan lo pis sol; hi tornan al cap de cinch minuts y ja 'l troban desembrassat.

Si 'ls pillets que 's dedican á aquesta industria, adop tant la vida honrada establissen un servey de conductoras destinadas á las mudas de pis, guanyarian la primera pesseta. Jo no hi vist habilitat y destresa com la seva. No pot compararse ab res.

Es á dir, si, pot compararse únicament ab la torpesa dels agents de la autoritat, que no veuen res, no saben res, ni agafan á ningú. Es veritat que cobran poch sou; pero menján pá ¡vaya si 'n menjant Si á totas las horas del dia los veuréu que tenen pá al ull.

¿Saben quin efecte 'm fá lo que succeheix? Lo de un cós malalt, débil, anémich, privat de forsas y casi de coneixement y devorat per una verdadera plaga de parásits.

La mala política y la mala administració son la malaltia: la falta de confiança, la por, la bolsa que baixa, los negocis que s' estancan, representan l' anémia y la falta de forsas.

Y com en arbre mort tothom hi fá llenya, los parásits del caciquisme y 'ls lladres s' aferran sobre 'l pobre poble.

¡Pobre poble! ¡Quantas esperansas perdudas! ¡Quantas desenganys!
¡Y volen entretenirlo y distreure 'l ab firas y festas!

Si avuy ja no hi ha més firas que la dels polítichs sense conciencia, que 's venen y 's revenen cent vegadas al dia, mercaders indignes sempre á punt de tancar un negoci vergonyós, sempre ab la má parada per rebre 'l préu de las sévas traicions y apostasias!

Aquells homes que un temps proclamavan la democracia y enaltian los drets del home y posavan per damunt de tot la soberania del poble y que avuy s' arrossegan per las antessalas y doblan l' espinada davant de certs símbols de que ahir renegavan, son los firataires de la política, y no solzament se venen ells, sino també la bona fé del poble, las esperansas que despertavan en tots los cors, y 'l porvenir de aquesta nació desgraciada.

L' espectacle es botxornós, y mentres duri las festas son impossibles.

Las festas, las verdaderas festas, las fará la nació espanyola 'l dia desitjat en que una ratxada d' aire pur, ja vinga en temps seré, ja en temps tempestuós, netejí aquesta atmósfera empestada; lo dia que 'ls pulmons respirin l' ambient sanitos del dret y de la justicia; lo dia que 'ls mamarratxos conservadors, fusionistas y esquerrans, que més ó menos tots se semblan, vajan á las capsas per no sortirne més; lo dia que en las urnas electorals se formi la verdadera voluntat del poble y siga per tots, alts y baixos, grans y xichs, acatada y respectada; lo dia que la nació no siga patrimoni exclusiu de uns quants centenars de caciques que avuy l' explotan, l' empobreixen y la deshonoran, lo dia que 'l treballar no siga un delicté y la ganduleria un mérit; lo dia que las manifestacions de la producció y del treball tingan qui las alenti: lo dia qu' Espanya emprengui 'l verdader camí de la llibertat, de la prosperitat y de la grandesa.

Llavors las festas serán colossa's y animadas per la alegría de tot lo poble.

Avuy ab quatre pendatxos n' hi ha prou.

A tals homes tals festas.

P. K.

APUROS.

OSTI lo que costi haig de buscar una sortida decorosa. Las circunstancias apremian, lo moment fatal s' aproxima y no 'm puch adormir. Nada; are desseguida me 'n vaig á veure l' home. Si avuy mateix no ho arregla, estripo la grúa.

Lo qui aixis murmura, tot arreglantse 'l llas de la corbata, es nada méno que l' invicte duch de Sagunto, inventor del lloron y altras calamitats.

Fá una pila de dias qu' está estudiant lo que dirá á las Còrts; quan aquestas se reuneixin y algú l' hi demani comptes; pero veient que á pesar de las sévas cavilacions no 'n tréu res en net y 's troba avuy del mateix modo que 'l dia que vá comensar á barrinar, ha decidit campárselas d' altra manera, deixant los medis parlamentaris y apelant als recursos militars.

Després de pegar una llambregada al mirall per veure si la perilla l' hi cau ben dreta, tús, se moca, estornuda, badalla, escúp... y se 'n vá al carrer.

Ja som á casa D. Práxedes.

Lo President del ministeri está entregat completament á las tareas fusionistas: no fá res.

Al veure entrar á D. Arseni, no pot contenir una exclamació de disgust.

—¡Bol!

—¿Qué vol dir ab aquest bo? exclama 'l general mitj ofés.

—¡Home, si no 'm deixa acabar! respon lo del tupé repensant: anava á dir *bo-nas tardes*.

—¡Ah! Sent aixis callo.

—Y bè, ¿qué hi ha de particular general?

—Molta cosa... ja veurá; tingui, fumémhi un purot.

En Sagasta 'l pren, murmurant entre dents:

—¡Ay! ¡Que 'n vá de llarch aixó! ¡Malo, malo!

Capritxosas espirals de fum invadeixen la habitació; en Martínez Campos s' estira en la butaca y comensa la miscelánea.

—Ja sab vosté, diu, los inmensos serveys que jo hi fet á la patria; y ja sab vosté també l' encono ab que los meus enemichs han tractat de ferirme y rebaixarme. ¿No es aixis?

—Efectivament.

—Pues bè; desde que s' ha parlat d' obrir las Còrts... tota la premsa 's desencadena contra mi, fregantse las mans de gust, y referint los apuros en que 'm veuré davant de la representació nacional, al aludirse á tot lo que ha succehit durant aquestos últims mesos.

¿Es vritat que s' ha parlat d' obrir las Còrts?

—Per supuesto...

—Y donchs, veým: ab la inquina que 'm té tothom, ¿cóm m' ho engiponaré? ¿Ab quina cara 'm presento davant d' aquestos diputats y senadors?

—¿Que té por?

—Més que goig.

—Realment, lo cas es grave: meditém.

En Sagasta es home de recursos: aviat troba un medi de sortir del pas.

—¿Sab qué farém? diu. Reunirém las Còrts, vosté 's fará venir un floronco á qualsevol puesto, 's quedará á casa, y jo, en ausencia seva, parlaré en nom de vosté, empatollant alió de Badajoz y la Cazada de la millor manera possible.

—De cap manera puch aceptar aquesta solució. ¡Prou que 's diu que vosté m' ho ha d' ensenyá tot! ¡Prou que fan corré que jo sense directors no puch fer res! ¡Ca! M' ompliria de ridicul, las murmuracions aumentarian més y més... En fi; d' aquest modo no pot ser. Barrini, barrini, Sr. Sagasta, que per 'xó es president del ministeri.

—Tè rahò: barriném.

Passa un minut, dos... tres: en Sagasta aixeca 'l cap ab senya's d' alegría.

—Ja 'l tinch: hi trobat lo gran remey.

—Veyám.

—En la primera sessió que celebri 'l Congrès, farém una lley declarant indiscutible tot lo que ha fet vosté desde que van comensar las vacaciones parlamentarias.

—¡Psé! Sería un cop d' efecte; pero posaria massa en evidencia la por que m' ha agafat: semblaria que fujo, y aixó, francament, á mi no m' está bè.

—Y donchs, ¿cóm vol ferho per aparentar que no té por, si 'n té realment? ¿cóm se pot exposar á tenir de donar explicacions, si ja confessa que no sabrá qué dir?

—¡Bah! ¡bah! Busquém, busquém un' altra sortida.

Cinch minuts de meditació.

—Escolti, general: ¿vol fer una cosa?

—Digui.

—Jo escriuré en un paper la defensa dels seus actes, vosté s' ho apren de memoria, y al obrirse 'l Congrès, descapdella tota la llistó, l' hi fém donar un vot de confiança, y s' ha acabat la funció.

—¿Y si un cop haja declamat lo meu paper me venen ab observacions inesperadas? ¿Y si algú m' obliga á tocar punts que vosté haja olvidat?

—En aquest cas vosté diu lo que i' hi passi pèl cale tro, y com que la votació vindrá desseguida y será numerosa, l' efecte del vot desfará la mala impressió que vosté pugui haver causat al auditori ab la defensa.

—¡Cá, cá, cá! Veig que no sab tocar lo viu de la cosa.

—¿Qué vol dir?

—Ja veurá: ¿no está 'l perill en tenirse de presentar davant dels representants de la nació?

—¡Es clar!

—Pues bè: lo millor remey consisteix en demorar la apertura del Parlament.

—Pero, ¿per obrirse quan?

—Per no obrirse may més.

—¡Oh!

Los cronistas refereixen que després d' aquesta exclamació, en Sagasta vá estarse un' hora contemplant á n' en Martínez Campos, admirat de que un home com ell pogués concebir ideas tant co'ssals.

FANTASTICH.

ETXADA al extranjer, ahont se troba emigrat, hém rebut una carta suscrita per D. Sebastiá Estartús, jefe de Tortellá quan la gloriosa defensa de aquell poble heróich, contra 'ls carlins.

Plé de indignació l' honrat y digne liberal protesta contra l' acort de aquell Ajuntament carlista manant desenterrar la primera pedra del monument. No estranya que l' arcalde prengués aquesta disposició: es carli y basta; lo estrany es que alguns regidors s' hajan fet cómplices seus; y espera que 'ls regidors que tingan una gota de sanch liberal en las venas sabrán cumplir ab lo seu deber.

Se compren l' indignació del digne jefe de Tortellá: No obstant, calculi que no hi ha temps que no torni, plasso que no 's compleixi, ni deute que no 's pagui.

Los marruecos se burlan de nosaltres. La comissió que havia anat á designar y á pendre possessió de Santa Cruz de Mar Pequeña, ha hagut d' entornarse'n ab las mans á las butxacas.

Sort de una cosa: que are á Alemania 'l marquès de la Vega de Armijo ensarronarà á n' en Bismark.

Un periódich conservador declara que aqui no es

possible crear un govern parlamentari al estil de Inglaterra.

«En Inglaterra, diu, los ministros s' esculleixen d' entre la majoria del Parlament; a Espanya s' esculleixen los membres del Parlament a gust de la majoria del ministeri. Allá primer vé 'l Parlament y després los ministros. Aquí primer venen los ministros y després lo Parlament que ha de apoyarlos.»

«Viva la franquesa! Los conservadors aixó ho saben molt bé. ¡Cóm qu' ells son los inventors del sistema! Y 'l sistema durará fins que fem una bugada; pero una bugada completa.»

Diu un telégrama:

«Cuando regrese el rey de su viaje inspeccionará las guarniciones de Granada y Sevilla.»

¡Ay, ay! ¡allá també?

Als aficionats, torno á recomenarlos las corridas de toros de demá y dilluns.

Dificilment tornarem á veure may més á Barcelona toros tant escullits lidiats per dos primeras espasas en competencia: en Lagartijo y en Frascuelo.

En Romero Giron ha obert los tribunals pronunciant un discurs molt eloqüent, molt bonich, molt plé de ideas generosas.

Peró y 'ls actes del Sr. Romero Giron? ¡Son iguals al seu discurs?

Ni iguals, ni diferents, perque aquest senyor no fá res en tot l' any.

Es á dir, sí: fá un discurs.

En un mes los fusionistas han denunciat de trenta á quaranta periódichs.

Los conservadors tiravan ab fusell.

Los fusionistas tiran ab ametralladora.

En materias de cassar periódichs son partidaris del progrés.

Un periódich de Viena parlant de certs viatjes y dirigintse al marqués de la Vega de Armijo:

«Tal vegada vinga á buscar l' admisió d' Espanya entre las grans potencias europeas.—Aquesta aspiració equival á la del que sense tenir milions pretenga ser milionari.»

Com que al anar á Viena has causat brometa y pena, créu marqués, no sigas asa: no 't moguis may més de casa.

Aventuras de un llamp:

Vá caure en lo convent de Sant Daniel de Girona, vá deixar sorda á la priora, que 's trobava al cor, vá destrossar una part del cimbori de l' iglesia, vá treure las campanas de lloch, y vá fer micas y bossins de l' orga y de una porció de imatjes.

Los llamps venen del cel. Donchs treguin las consecuencias.

Los dias 25, 27 y 30 del actual hi haurá carreras de caballs, diversió nova aquí á Barcelona, per la qual s' ha construít al efecte un magnífich hipódromo perfectament instalat. Vegin lo grabat de l' última plana.

Are no 's creguin que l' Hipódromo d' aquí siga com lo de Madrid que van pagario 'ls contribuyents per diversió dels governants. No senyors, aquí no costa un céntim á ningú, més que á la empresa que l' explota.

Las carreras de caballs son la diversió favorita de altres paissos; crech que aquí també s' aclimatarán, perque aquí, conforme diu lo *Diluvio* tot sovint, som europeos.

Lo programa que s' ha publicat es brillant; y á més de la competencia entre 'ls caballs nacionals y 'ls extrangers, y de l' elegancia de las senyoras que quan assisteixen á aquesta classe d' espectacles treuen las més ricas galas, hi ha l' alicient de las postas, una manera de jugá á la loteria, sense comprar bitllets al govern.

*

Las carreras de caballs contribueixen á fomentar las bonas crias: de pares corredors ne surten fills corredors; aixó no admet dupte. Baix aquest concepte las carreras, estimuland la producció de caballs de rassa y ben corredors, son sumament úils á un ram de la riquesa nacional.

Respecte á las postas, tenen l' atractiu de tots los jochs. Qui guanya está content; qui pert s' estira 'ls cabells.

Fassinse compte qu' en lloch de posar los diners sobre un número, los posan sobre las camas de un caball.

Hi ha postas *particulars* y postas *mútuas*: en las particulars, vóstés apostan contra un' altra persona que guanyará 'l premi tal caball: si l' altre guanya ell dobla 'l capital, si pert lo doblan vóstés. Es com si 's juguessen los diners á cara ó créu.

Las postas mútuas son las que fan varios individuos

á un tant fixo sobre un ó altre dels diversos caballs de una mateixa carrera. Los que han apostat á favor del caball que resulta vencedor, sigan poch, sigan molts, se reparteixen per parts iguals tots los diners atravesats, deduhit un déu per cent que 's reserva l' empresa per gastos de administració.

En una paraula, vagin al hipódromo, que tot aixó ja ho aniran aprenent de mica en mica.

Lo govern, en lo ruidós assumpto Loren, que vá desarrollarse á Cuba, com vóstés saben, ha dat tota la rahó al Sr. Loren.

Y donant la rahó á n' ell, l' ha negada á n' en Nuñez de Arce, ministre de Ultramar.

¡Bon ministre de Ultramar! Tè prou freseura per anarse 'n á la Habana vestit de hivern.

Las iluminacions que van ferse á Barce'ona á últims d' Agost ab motiu de certa visita, han costat 2.484 pessetas.

Los arcaldes Barce'ona son aixís.

Quan no donan fum donan llum.

A Noruega processan als ministres.

D. Praxedes del meu cor no vagi pas á Noruega, que allí als ministres del trono los agafan y 's processan.

En Posada Herrera ha tornat á Madrid més ministerial y més sagasti que may.

No ho estranyin.

Es condició de molts vellas.

Quan veuen á un malalt s' enterneixen y 'l cuydan.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—¿Per quin motiu l' arcalde de Sant Celoni en la última festa major no vá voler concedir permís á la *Societat familiar* de aquella vila per disparar un castell de foch y alsar dos globos? ¿Per quin motiu vá convidar per la professó a tots los cassinos menos á la *Societat familiar*? Veritat es que 'ls socios dels demés tampoch van anarhi y que l' arcalde vá fer lo paper ridícul atxe. Després de tot l' hi está bé.

Ha mort á Perpinyá Emile Bulou, tinent de arcalde, home honrat, bon republicá y excelent patriota. Mes de 5.000 personas van assistir al seu enterro civil. Descansi en pau.

A la Pobra de Montornés dos capellans anomenats Casas y Borrás, van moure un escándol contra uns forasters que no 's treyan la gorra al passar la professó. Hi ha que advertir una cosa, y es que 'ls indicats forasters no 's trobavan al carrer de la professó, sino en un carreró que desemboca en ell, y girats d' esquena. Si Mossen Casas y Mossen Borrás anessin ab devoció no veurien aquestas cosas. Pero com que las noyas macas surten á veure las professons, naturalment, s' adonan de tot.

A Sant Hipólit de Voltregá construeixen un convent. Donchs bé, l' rector vá dir un dia que qualsevol feligrés que aués á treballar á las obras del convent en dia festiu, no pecaria; al contrari, faria un' obra meritoria. En cambi si un pobre treballa en dia de festa per donar un bossi de pá á la familia, peca mortalment. ¡Farsants!

L' escena á Argentona: una nena está asseguda á l' iglesia al costat de un seu cosí. Lo rector surt del cor, se 'ls hi acosta y 'ls diu que se separin. Lo jove respón que ja están bé. Y 'l rector llavors puja al altar major y de cara al públich exclama:—«No pot continuar la missa si aquestos senyors (*senyalanillos ab lo dit*) no marxen de l' iglesia.»—Es precis saber una cosa per compendre la tirria del rector. La familia insultada posseheix una casa al costat de un convent d' hermanas y 'l rector tenia la pretensió de carregar las vigas del convent sobre una paret propietat de dita familia. Aquesta demaná la meytat del valor de la paret, 30 duros, y aquest ministre de pau, de caritat y de perdó expulsa públicament á dos personas de l' iglesia. Jesucrist expulsava als mercaders del temple; pero are 'ls mercaders expulsan als cristians.

MEMORIAL

ELEVAT Á D. PRÁXEDES MATEO SAGASTA.

MOLT POCH EXCELENT SENYOR:

Tots los sastres, herbolaris, sabaters, apotecaris, fabricants, gent de vapor, advocats, metjes, manobras, lampistas, fusters, bastaxos, blanchs y negres, alts y baixos, séchs y grassos, ríchs y pobres, tots los que no saben res, tota la gent ilustrada, per dirho d' una vegada, tots los espanyols en pés, veyent del modo que 's posan los temps que ara estém corrent, á vosté, amorosament y picant de péus, exposan: Que 'ls es impossible viure, perque ja n' están cansats, aguantant los disbarats d' aquest govern de per riure; que han acabat la prudencia, que han acabat la confiança, la bona fé, la esperansa, los quartos y la paciencia; y que, tips de repará

que 'ls están amagant l' ou, han decidit cridar ¡prou! y lo demés... ja vindrá.

Lo recurrents saben bé que desde que la fusió va pogue arribá al turró lo país no vá... ni vé. Las ventatjes pregonadas, las admirables sorpresas, las hermosas lleys promesas, las reformas projectadas; tot lo que va predicar lo partit de sa excelencia per fé un rich de efervescencia, zahont ha anat á parar? No ignoran que aquí hi ha un corb, qu' es l' invicta don Arseni, que ab lo seu etern mal geni diu que en tot posa un destorb; pero la nació rehusa aquesta especie de tap, perque la nació ja sab que aixó no es més que una excusa.

Si senyor: molt bé sab Déu que qui embrolla aquest assumto no es lo trist duch de Sagunto, sino vosté, don Matèu.

Vosté que tot ho rebrega; vosté, polítich fatal; vosté, que 's diu lliberal y es un lliberal... de péga. Los sollicitants han vist fracassar varias vegadas solucions molt ben pensadas, per un embrás imprevist. Y aquest embrás, que s' empasta com una sombra dolenta á tot lo que aquí s' intenta, es vosté, senyor Sagasta.

Per tant; molt rendidament, los que tot aixó l' hi explican á sa excelencia suplican: que, accedint incontinent al desitj manifestat per gran part de la nació, presenti la dimisió y 's quedi á casa desat.

Aixís casi bé es segú que anirém un rich més bé, perque més mal que vosté no pot pas ferho ningú. Ja comprenen qu' es sensible tenir de doná aquest pas; pero com que 'l seu fracás es fatal é irremisible, pues ab la dreta ó la esquerra cap y al últim farà 'l peix, val més que vosté mateix se tiri de cap per terra.

Gracia qu' esperan lográ tant si gruny com si no gruny. Déu guardi á vosté... ben lluny.

—Per las firmas:

C. GUMÁ.

UNA caricatura publicada per un periódich de Viena y que descriu lo corresponzal de la *Correspondencia de España*.

«Representa una robusta dida (Fransa) de la qual s' ha emancipat la criatura (D. Alfonso) per caminar sol y menjar lo que l' hi donga la gana, sense necessitat dels cuidados de aquella.»

De manera que la Fransa es una dida robusta. Verdaderament la representació es exacta: lo mon enter ha mamat los drets democrátichs y la vida moderna de aquesta dida.

Are respecte á la criatura, permétin que no 'n diga res. Aquí no som á Viena y si 'n parlavam fariam una verdadera criaturada.

Lo conde de París sembla que vol trasladarse á Sevilla.

Lo duch de Madrid podrá trasladarse á París.

Una vez me has engañado que dugas no hi tornarás y la corona que ansias de lluny te la mirarás.

A Málaga una dona tenia, segons deya, una pomada segura per fer posar pé. Molts donas anaren á comprarhi, se la posaren y al llevarse al dia següent los hi queya tota la cabellera y 's quedavan calvas com un meló.

Y á la curandera van donarli una tal pallissa, que vá tenir que fer llit.

¡No veuen? La pomada ja serveix per alguna cosa. No servirá per treure pé; pero sí per tenyir de blau á las personas que la venen.

Sembla qu' Espanya, d' aquí en avant, tindrà lloch en lo Concert europeo.

Ja sè que tocarà.
Lo bombo y 'l violon.
O bè en certas qüestions farà l'acompanyament ab las castanyolas.

Ha dit en Cánovas que 'l sufragi universal no l'assusta.

Donchs á mi, sí.
M'assusta 'l sufragi universal quan manan los conservadors.

Proba: la primera vegada, llavors de l'elecció de 'n Castelar, van durme á las Magdalenas; y la segona vegada, llavors de l'elecció del Sr. Abarzuza, per la Barceloneta, si no m'ajupo m'esclafan lo cap de un cop de culata.

Y en lloch d'exercir lo sufragi universal, me trobo en lo cas de que digan una missa en sufragi de la mèva ànima.

Lo célebre governador de l'ínsula gironina, n'ha fet una de las sèvas.

De cop y volta, per medi de telégrama y donant no més un hora de temps ha manat la clausura del *Círculo obrero puigcerdanés*.

A aquests governadors aixó d'obres, es á dir homes que 's guanyan la vida treballant no 'ls passa de la boca, y mastegan sempre.

La qüestió es no fer res més que disbarats y cobrar un bon sou.

Lo collar que duya en Romero Giron al obrir los Tribunals, diu que val 30.000 duros.

¡Bon collar per tirar del carro del Estat!

Torna en Sardoal á Madrid:

—D. Práxedes, está tot arreglat.

—Sí?

—L'esquerra s'entrega.

—Me 'n alegro molt.

—Desde en Serrano, á n' en Martos, aceptan tots un ministeri Posada Herrera, ab sufragi universal y...

—Ministeri Posada Herrera?... Es á dir que jo haig de plegá 'l ram?... ¿Y de aixó 'n diu arreglo?

—Es que 'm donan una cartera á mi.

—Donchs prénguila y vágise'n á estudi, criatura!

La *Crónica* y la *Vanguardia* continuan disparant contra 'l Sr. Zabalza, governador civil de Barcelona poeat per la fusió.

¡Bon negoci!

Lo *Teatro Espanyol* de Madrid se queda sense actors. En Calvo y la Contreras son á América, en Vico y la Tenorio demanan un préu exajerat y l'empressari no sab com sortir de apuros.

¡Sembla mentida tant poca iniciativa! ¡Y á Madrid ahont abundan tant los cómichs!

¿Vol una companyia feta en un dir Jesús?

Primer galan y director d'escena:—Cánovas del Castillo.

Galan jove:—Romero Robledo.

Traidor:—Sagasta.

Actor cómic:—Martínez Campos.

Barba:—Balaguer.

Característich:—Posada Herrera.

Primera dama:—Serrano.

Dama jove: Moret.

Característica:—Martos.

Aquí tenen una companyia complerta. La comedia que ells desempeyessio, creguin que seria divertida.

En Cánovas diu que no ha arribat l' hora encare de que pugui los conservadors: qu' es de tot punt necesari acabar de apurar als liberals.

O com si digués:

A's liberals nos fumèm
y al arribá á la colilla
farem servir la boquilla:
després ja 'ls escupirém.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA.—*Pa-ti-llas.*

2. ANAGRAMA.—*Vidre-Verdi.*

3. ROMBO.—

R
N A S
R A M O N
S O N
N

4. CONVERSA.—*Carlos-Moncada.*

5. GEROGLIFICH.—*Asia 's un punt gran.*

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Coro de la Alada y Sachetti; 4 Dos Liberals, J. C. P. y J. M. F. de Petits; 3 A y Proteccionista, Pela-Canyas de Reus, y un de Vich y 2, Un servidor.

XARADA.

—Escolta Rita un moment
—Hu-dos no 'm puch aturar.
—¿Qué dos-tres l' oncle Climent?
—Qué embolica gahont ha de anar?
—A Tot. anem de cassera...
—¿Quin cansancio! .. Sant Antoni..
no ho vull

—¡Oh tersa-darrera!

—Passiho bè

—¡Vaja al dimoni!

CIUTADA PACO.

MUDANSA.

Tot en Tot que un tot trobá
en un arbre al péu de un tot
y que 'n tè tot un merlot
que molt bó creu que será.

J. CAP.

SINONIMIA.

Quan vaig arribar á Tot
vaig trobá á en Tot molt content,
y al veure'm digué al moment:
—Hi fet la tot ab en Cot

S. B. DARNIUS.

CONVERSA.

—¿No sent quina calò Sr. Nofre? ¿Aném á pendre un ban?

—¡Oh! las ayguas de mar no 'm van bè.

—Donchs quinas pren vosté?

—Las de... Ja ho ho havém dit.

VERBI GRACIA.

GEROGLIFICH.

×
F I
×. ×. ×.
F
i i i i
L o f i
×
E

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans J. M. F. de Petits, Dos Liberals, Ciutada Paco, Pepet Simpatich y Li. Milla.

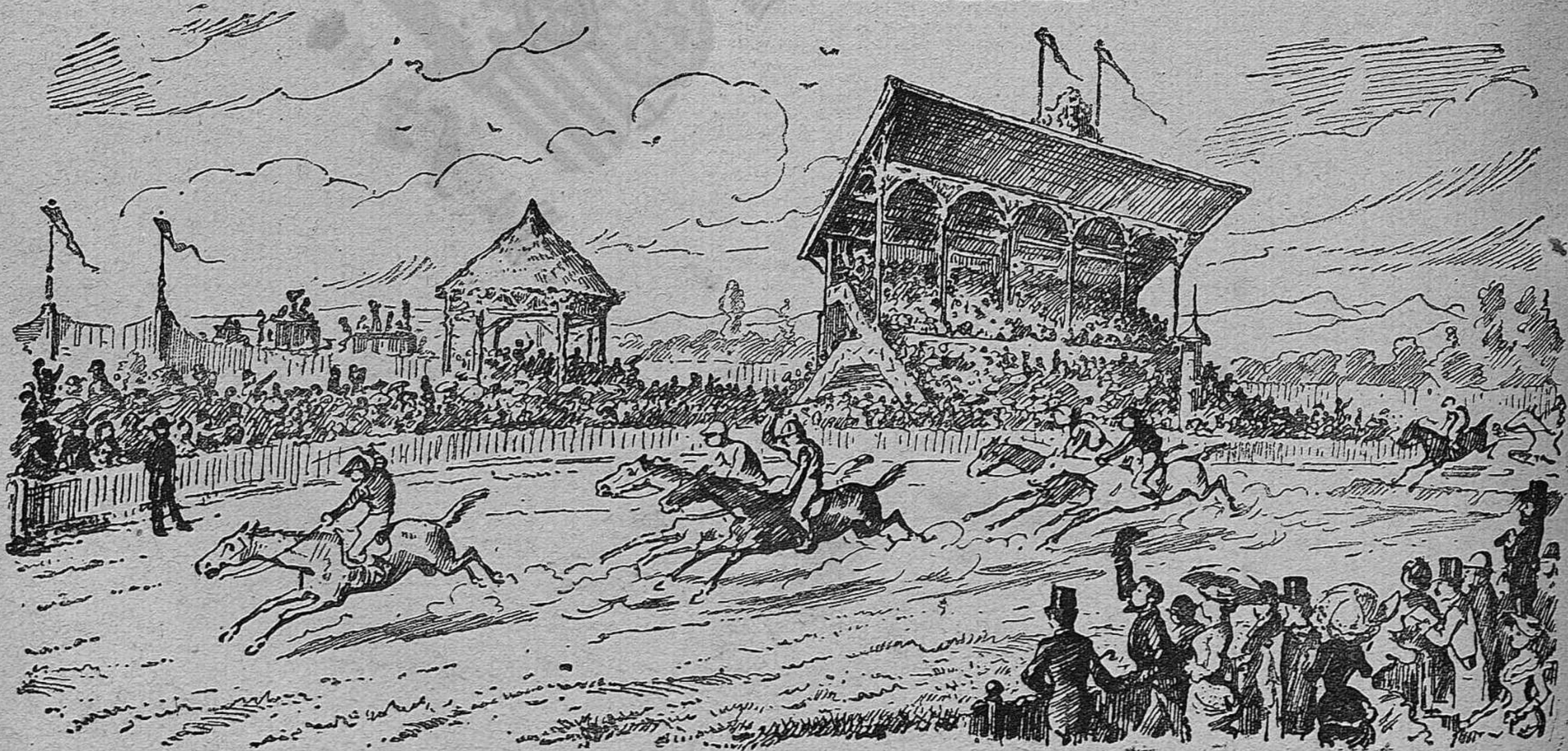
No 'ns serveix lo que 'ns envian los ciutadans Tarumba, C. de Flix, Xarrapeta, Sachetti, Nassari Bomba, Un Gironi, J. Prats, Un campané de Reus, Un servidor, Pau Trinas, Espia-dimonis y J. Martre.

Ciutada Noy Gran: Publicarém ters y rombo—Sir Byron: Está una mica millor; pero encare no fa 'l pes.—Nas de punta inglesa: Lo geroqlifich molt bé; la idea de la poesia molt gastada.—Florian Martí: L'hi tornem la fama, suposat que la copia del epigrama era una juguesca per sorprendre'ns. Las poesias estan bé. Pero la dedicada al nostre infortunat amic ja fera trasnotxada: las décimas del despijo enclouhen un mal consell que no 'l donarém may als nostres lectors. Are la titulada *Una noya balladora* es graciosa y 'l felicitem. Inutil dir que sera publicada—Li. Milla: Publicarém la mudansa.—Pepet Simpatich: Idem sinonimia y conversa.—Dos Liberals: Idem rombo.—J. M. F. de Petits: Idem anagrama y conversa.—Un de Vich: Idem logogrifo.—J. C. P.: Idem idem.—Coro de l'Alada: Idem rombo.—Sarahuista vell: Hi anira 'l trenca-closcas.—Verbi-Gracia: Publicarém un epigrama.—Pepet del Carril: La poesia prou esta bé y es justa; pero 'y la modestia del nostre estimat amic?—Un Catalanista: Publicarém un anagrama y una conversa.—N de la Bepa Bel.—No pot publicarse á causa del últim vers y l'últim vers es tota la poesia.—Mister Jhonson: Va bé; pero voldriam que 'ns envies cosas més xispejant.—Policarpi Moscatell: Aquest no fa 'l pes. Sera per un altre dia.—Filla del Mateu: Aprofitarém un epigrama.—P. S. Agramunt: Son qüestions de localitat, de las quals han de prescindir.—Anónim-Masnou: La noticia es grave: vinga firmada per persona de responsabilitat.—F. C. Argentina: Un Liberal, Sant Hipòlit; M. G. Perpiñá y F. P. San Celoni: Gracias per las noticias: quedan servits.

LOPEZ Editor—Ramb'a del Matj 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse. Arch. del Teatro 21 y 23.

FESTAS DE LA MERCÉ

L'hipódromo de Barcelona.